

Mai există cazuri când mașini agricole sînt
abandonate în cîmp, supuse intemperiiilor

Desen de N. Arion

— Și crezi că semănătoarea asta va mai semăna ?
— Da... cu o grămadă de fier vechi...

u r z i c a

ANUL XI ★ Nr. 2 ★ 31 IANUARIE 1959 ★ 16 PAGINI ★ 1,50 LEI

GLOABA, ARCURILE și DROȘCA

de SADI RUDEANU

Cînd am intrat pe poarta sfatului popular raional, mi-a ieșit în întîmpinare un bărbat scund, îmbrăcat ca pentru călătorie, cu o scurtă vătuită, în picioare — cizme, și o căciulă cu clape, infundată virtos pe cap. Cînd a trecut pe lângă mine, tocmai își trăgea mînușile îmblănite. Deoarece nu știam pe cine voi mai găsi în sfat la ora aceea de după amiază tîrzie, l-am oprit.

— Nu vă supărați, tovarășul secretar al sfatului o mai fi aici?

— Omul m-a privit zîmbitor.

— Dar ce treabă aveți cu el? Eu sînt!

— Ei, atunci am noroc! izbucnii eu.

Și, după ce m-am prezentat, am scos delegația de la gazetă.

— Aș avea, tovarășe secretar, de discutat o serie de probleme cu dumneavoastră. Știți, pentru gazetă...

Omul se uită la ceasul de la mîna și ridică din umeri.

— Ce să-ți fac, frate, uite, tocmai m-am pornit. Sînt așteptat într-o comună la zece kilometri de aici... Dar dacă ai timp, în trei-patru ore sînt înapoi... Repede. Ei, ce zici? Sau știi ceva? Hai cu mine și mai vorbim pe drum!

— S-a făcut! Merg!

În fața sfatului aștepta o droșcă la care era înhamat un cal tinăr, odihnit. Secretarul observă privirea mea cercetătoare și în același timp mirată.

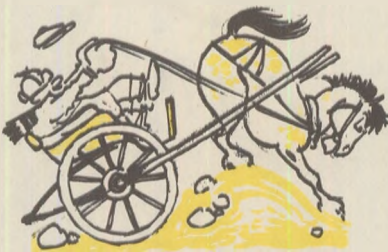
— Ce să-i faci? ținuu el să se scuze, o mașină e în reparație, alta e pe butuci și GAZ-ul a rămas undeva în pună. Dar la nevoie e bună și trăsura asta! Mai ales că și calul e odihnit! Nu l-am mai scos la drum de trei săptămîni.

Ne-am urcat. Secretarul a luat hățurile în mîna, a pocnit din limbă, apoi a mîngîiat spinarea calului cu sfircul biciului și am pornit la trap.

— Ai să vezi, spuse secretarul, nu-i departe! Vreo zece kilometri de aici, comuna asta! Dii, murgule!... Merge bine băiatul! Vesel, săracu', să mai ia aer!

Ne apropiem de bariera orașului. Secretarul scoase o țigară. Îi oferii foc de la brichetă, căci el ținea hățurile.

— Ei, ia spune, frate, făcu el după ce trase cu poftă primul fum, ce probleme te interesează de pe la noi?

— Păi, zic, în problema drumurilor din raion. Știți, în ce stare sînt, ce măsuri s-au luat pentru întreținerea și modernizarea lor. Cum merg lucrările, cum e cu...

— Ptruuu!... Ptruuu!...

Secretarul trase brusc de hățuri. Ne aflam chiar la barieră.

— S-a întîmplat ceva de ați oprit?

Tovarășul meu de călătorie se scărpină după ceafă.

— Mă frate, știi ce zic eu? Tot mai bine să mă aștepți la

sfat... Cine știe, să nu te țin prea mult pe drum...

— Păi, spuneți că mergem repede...

— Repede, repede, dar calul tot nu-i mașină...

— Ei da, dar dacă-i odihnit...

— Odihnit o fi el, dar știu eu? Parcă poți să-l întrebii să-ți spună el dacă-i odihnit ori ba?

— Păi dacă stă de trei săptămîni...

Secretarul aruncă țigara.

— Stă, nu zic, dar parcă statul ăsta crezi dumneata că nu obosește?... Că doar tot în picioare stă... Ia să stai dumneata trei săptămîni în picioare, n-ai obose?

Mirosisem ceva, așa că mă ținuu tare.

— Aș obosei, dar oricum mai mult decît calul.

— De ce?

— Eu stau în două picioare, el stă pe patru...

Secretarul trase de hățuri.

— Dii, gloabă! Mișcă, tîlharule!

Era gloabă acum „băiatul”. Și tîlhar.

Ieșirăm la șosea. Secretarul privea încruntat înainte. După vreo două sute de metri opri din nou.

— Știi ce zic eu?... Tot mai bine să mă aștepți la sfat!

— De ce?

— Acolo am acte, situații, documente, harta cu toate drumurile, podurile... Vorbim pe concret...

— El nu, făcu el, tot nu strică să mai vorbim! Îmi spuneți din ce știți... Și dacă oi avea nevoie și de ceva date, trecem și la documente...

— Bliinee!... Dii, boală, arză-te-ar focul de ghinionist!

N-aș fi vrut să flu atunci în

pielea calului „ghinionist”. Pe semne „ghinionist” era el, secretarul, dar acum se răzbuca pe cal. Parcă îmi citise gîndul, că rosti:

— Ca să vezi! Dacă plecăm cu un minut mai devreme, nu mă mai găseai!

— Dar v-am găsit!

— Mișcă, gloabă afurisită!

Am mers în tăcere vreo cîteva minute. Inserarea se lăsa pe nesimțite peste cîmpie. În drum lăsam în urmă țărani cu căruțe, care se întorceau de la țîrg.

Intr-un tîrziu secretarul spus:

— Zi, vrei să scrii de drumuri...

— Aș cam vrea...

— Păi, măi frățioare, ce să-ți spun? În general, pe la noi drumurile sînt bune! Aș putea spune chiar foarte...

O hurducătură îl făcu să i se oprească vorba în gît. Apoi continuă.

— ...bușel!

— Foarte bune, adică! făcu eu...

— Dal... Ei, nu chiar autostrăzi, dar nici pline de gr...

Altă hurducătură ne săltă în sus.

— ...gropi!

— Nici pline de gropi!...

— Nu, sigur!... Ei, pe ici pe colo, una-două ori fi, dar nu e caracteristic!

Acum, din cauza drumului care era mult inclinat pe o parte, droșca mergea aproape într-o roată.

— Al naibii cal! făcu secretarul.

— Ce-i de vină el?

— Nu vezi? Pe unde-i mai rău, pe acolo o ia!

Se inserase binisor.

— Dar pe unde era s-o ia? întrebai eu.

— Păi, s-o fi luat și el pe...

dii, tîlharule, mîncă-te-ar miștele de trîntor! După ce că stal de trei săptămîni, vorba dumnealui.

În patru picioare, acum mai mergi și alurea!

Eram iar pe drum drept.

— Vezi — făcu secretarul — că a luat-o pe drumul bun? Nu ca înainte...

— Păi, înainte n-avea alt drum...

Secretarul oftă.

— Văd eu... Dumneata ții cu calul...

Apoi adăugă:

— Tot mai bine era să mă fi așteptat la sfat. Acolo am hîrtii,

acte, situații... Am harta... Vorbeam pe concret...

Droșca se inclina rău cînd într-o parte, cînd în alta.

— S-a dus dracului și trăsura asta! făcu secretarul.

— De ce?

— Nu vezi?... Arcurile...

— Aha... Arcurile...

Erau acum de vină și arcurile. Arcurile, trăsura și gloaba. Și pe deasupra se întunecase de-a binelea. Secretarul dădu bici calului. Mergeam repede și mă țineam cu amîndouă mîinile de scaun.

— Aha... Arcurile...

— De ce?

— Nu vezi?... Arcurile...

— Aha... Arcurile...

Erau acum de vină și arcurile. Arcurile, trăsura și gloaba. Și pe deasupra se întunecase de-a binelea. Secretarul dădu bici calului. Mergeam repede și mă țineam cu amîndouă mîinile de scaun.

— Aha... Arcurile...

— De ce?

— Nu vezi?... Arcurile...

— Aha... Arcurile...

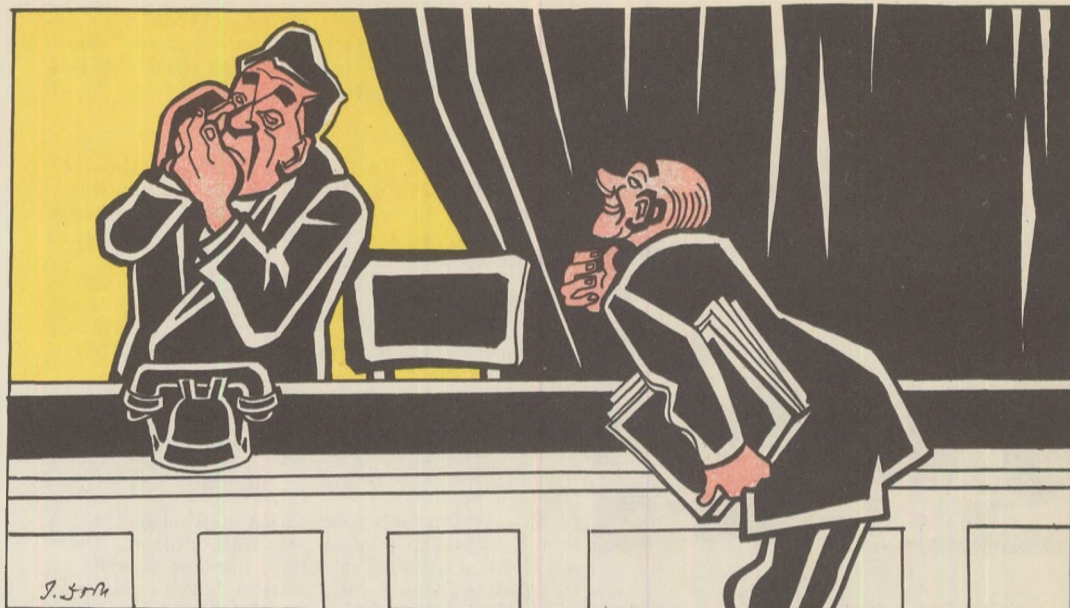

Electrificarea satelor se desfășoară tot mai intens

— Anul trecut parcă n-aveai dardelușul ăsta l...

Desen de Nic. Nicolaescu

- Merge, strigă secretarul, vezi, merge bine! Mișcă gloa...
 Ne poticnirăm într-o hîrtoapă.
 - ...gloabă!
 Secretarul se enervase.
 - Așa, pesemne, pricepe ce-i aia gloabă și vrea să mă răs-toarne!... Diii, măăă...
 Simțeam cum joacă mărun-taiele în mine. Stam chircit și cu mîinile strînse pe spetează.
 - Știi, tovarășe, făcui eu...
 - Ce-i?
 - Tot mai bine era să te aștept la sfat...
 - Păi, nu ți-am spus eu?... Vorbeam pe concret... Și apoi, la noi în raion, în general, dru-murile sînt bune... și pe unde nu erau, am luat măsuri.
 - Ce măsuri?
 - Ei! De toate felurile...
 - De care feluri?
 - Ei, asta-i! De care feluri! Ce, sîntem cantină? Felu' unu, felu' doi? Măsuri! Măsurile-s mă-suri! Nu-s feluri! Sînt măsuri!

- Grozav mă mai doare măseaua! Mă duc la dentist să mi-o scoată!
 - Vai, lăsați mă duc eu în locul dv.l...

Desen de I. Doru

Eram acum și eu iritat foc.
 - Și ce măsuri?
 - Diii, haimana, că ne-a prins noaptea pe drum!
 Un bici și calul țîșni ca o săgeată. Dar în clipa aceea, droșca se poticni, pesemne într-o groapă, se opri brusc cu o smucitură și mă simții proiectat în aer. După o clipă, mă aflam în șanțul din stînga șoselei. Mă pipăii. Eram întreg. Pe șosea, calul bătea nervos din copite. În droșcă nimeni.

- Tovarășe! strigai eu.
 - Aici! Sînt întreg!
 Din șanțul de peste drum văzui ridicîndu-se o mogildeață. Era tovarășul meu de călătorie.

- Ce spuneai, frate, de măsuri? strigai eu.

El se apropie de mine și-mi ajută să mă ridic.

- Păi, nu ți-am spus că era mai bine să vii la sfat? Vorbeam pe concret!

Am izbucnit.
 - Păi, ce se poate, frate, mai concret decît în șanț?

- Și nu mai vii?

- Nu mai viu! Am fost!
 Secretarul raional tăcu. Ne ur-carăm amîndoi în droșcă și o pornirăm la trap.

- Diii... Hai... Ai dreptate, măi frate... Ne-am delăsut... Să scrii... Dar ce zici? Faină trăsuri-că! Nimic n-a pățit... Și are niște arcuiri pe cîinste... Diii, băie-tule... Hai puile... Să scrii, că nu ne strică o săpuneală... Mai mare rușinea... Dar știi ce te rog? Să scrii și de căluț...

- Că-i gloabă?

- Gloabă? Știi că-mi plăci! Habar n-ai dumneata de cai... Ce, asta-i gloabă?

Peste cinci minute intram în sat.

MUSAFIRUL... ASTRELOR

de V.D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

Pe traseu-i triumfal
 Inghițind imensitatea,
 Contrazice gravitatea
 Noul oaspe sideral.

Și gonind așa de tare,
 Prin neant purtînd ștafeta,
 Gata, gata e racheta
 Să răstoarne... „Caru Marc“.

Simt cum ti cuprinde frica
 „Gemenii“, în cărucior,
 Și scînceesc încetișor:
 „Vrem acasă la mămică!“

Des clipind, cam somnorosă,
 O stelută-ndepărtată
 Se ascunde speriată
 După prima nebuloasă.

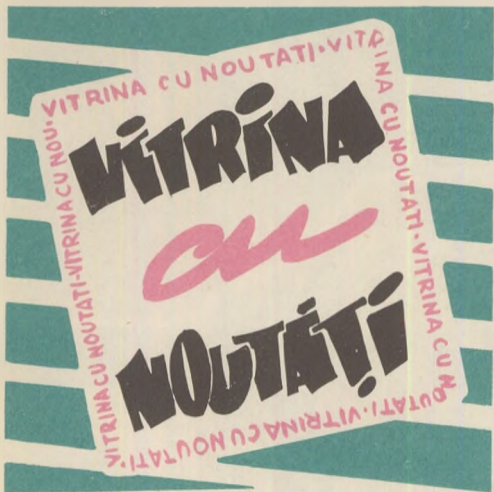
Și se miră o cometă,
 Parcă-ar fi un pieton:
 „Pentru ce n-au pus clacson
 Pămîntenii la rachetă?!“

Cu obrajii de bujori,
 Soarele, cam somnoros,
 Scoate capul curios,
 De sub plapuma-i de nori.

Și-aprinzîndu-și bolta sus,
 Vestitorul dimineții
 Vrea să-și numere „băieții“,
 Dar... găsește unu-n plus.

„Cugetă apoi mirat:
 „Cin' m-a pus, de revelion,
 Să beau vin fără sifon,
 De greșesc la număr!“

Însă nu se dă înfrînt,
 Iar și-i numără băbește
 Și nedumerit gîndește:
 „A ieșit ca... din pămînt!“

Vizitând câteva întreprinderi din Capitală am avut „plăcerea” să constatăm câteva neplăceri pe care le prezentăm în rubrica de față spre știință... luare de măsuri și ce-o mai fi nevoie.

O recepționare... excepțională

La uzina „Grigore Preoteasa” din București e animație. O animație de zile mari. Motivul? A sosit vagonul cu tablă de calitate I, grosă de 1 mm și... dornică să intre în producție cât mai repede. Furnizorul tablei este uzina „Nicolae Cristea” din Galați.

Fiind interesați de a cunoaște câteva date tehnice despre tabla de calitate I, grosă de 1 mm, încercăm să-l găsim pe tovarășul Dan Popiceanu, controlor de calitate. Pentru a nu crea vreo confuzie, menționăm că nu ne-am referit la calitatea controlorului, ci la calitatea produselor, pe care controlorul are calitatea să le controleze la... calitate.

Tovarășul Dan Popiceanu e însă foarte ocupat și nu are timp de vorbă. În sfârșit, am dat de el. Era complet absorbit. Recepționa tabla. Mare ne-a fost mirarea când l-am auzit exclamând: „Tabla nu corespunde, tabla trebuie înapoiată, tabla e de... tinichea”.

Când directorul uzinei „Grigore Preoteasa” a aflat că tabla trebuie să facă cale înapoi, nu s-a pripit, a stat o clipă pe gânduri și apoi solemn a hotărât: tabla va fi din nou recepționată. Recepționar va fi tovarășul Dan Popiceanu (iar el!). Și așa s-a și întimplat. Dan

Popiceanu s-a luat iar de... tablă. Re...recepționarea însă nu a schimbat cu nimic esențialul măreței sentințe făcută publică la I-a înfățișare.

EPILOG

Când cei de la uzina „Nicolae Cristea” din Galați au aflat că tabla lor e... dezonorată, au trimis la București un delegat pentru a executa re...recepționarea produsului mult comentat.

Sosit la București, delegatul uzinei „Nicolae Cristea” a dovedit că tabla corespunde, și că recepționarea făcută de Dan Popiceanu nu face nici cît o tablă... ruginită.

De unde rezultă că Dan Popiceanu nu se pricepe la... table.

De ce nu încearcă la po...pi...ce ?

O idee... ideală

„Galenica”, fabrică de medicamente din București, posedă un autocamion. (Să-i trăiască!) Sinteți poate curioși să știți ce face cu acest autocamion? Transporturi!

Intr-o bună zi, autocamionul respectiv a început să dea semne de oboseală și atunci cei de la „Galenica” au hotărît să-i refacă sănătatea. Unde? La cooperativa „Automobilul” din București.

„Internarea” a avut loc la 22 noiembrie 1958, tratamentul urmînd să înceapă după punerea pe butuci.

După cîtva timp, tocmai cînd tovarășii de la „Galenica” se gîndeau cu dor și drag la autocamionul lor, intră brusc în biroul directorului unul din salariați și cu suflul la gură spune:

— Tovarășe director, autoca...
— Spune, tovarășe, despre ce este vorba?
— Autocamionul nostru circulă.
— Bravo! L-a pus cooperativa la punct ?
— Nu l-a pus la punct. L-a pus pe drumuri.

— Pe care drumuri ?
— Pe drumurile cooperativei.
— Și ce transportă ?
— Transportă gunoi!
— Dar ce, noi avem gunoi ?
— Noi n-avem gunoi, noi avem autocamion!

— Păi, ce treabă e asta ?
— Au împărțit treaba în părți egale: noi cu autocamionul și ei cu gunoiul.
— Păi, dacă o să procedeze așa, unde o să ajungem ?

— Vă spun eu unde: ei fără gunoi, noi fără autocamion!

Drept pentru care în fața autocamionului respectiv punem prezentul: stop!

Cutia cu surprize

Bomboanele produse de fabrica de dulciuri din București sînt ambalate și în cutii cilindrice, de altfel bine cunoscute

de publicul consumer (de bomboane). Aceste cutii sînt produsul a trei unități. La Timișoara se fac etichetele, la Galați capacele, iar corpul cutiilor — Loco (nu la fabrica de produse zaharoase, ci la secția cartonaje a Bazei de aprovizionare a M.I.B.C., care le și assemblează).

Un bun exemplu de strînsă colaborare. Și în eventualitatea că la cutia în cauză sînt necesare unele completări, nu avem nimic împotrivă, dacă acestea ar fi făcute de o a patra unitate.

Avem însă o singură dorință: unitatea să-și aibă sediul în Satu Mare.

Astfel cele trei puncte cardinale vor fi... patru și va trebui să angajăm un

„nstrom”, să facem un depozit de busole, pentru că dacă mai pică vreo a cincea unitate, să nu rătăcim și să putem porni spre locurile respective, liniștiți și cu toate pinzele sus!

Pînă una alta am vrea să întrebăm ceva: este fabrica „București” fabrică de dulciuri sau e... Roza vînturilor ?

DAN MANOLESCU și VASILE ION

AUZI RĂSPUNS!

Am semnalat Sfatului popular al raionului Tîrgu Mureș că tovarășul Andrei Kelemen, președintele Sfatului popular al comunei Sîntana de Mureș, nu se preocupă de buna gospodărire a comunei.

● Între altele arătăm că lotul experimental al școlii nu e împrumuit.

La aceasta, sfatul popular raional ne-a răspuns așa: „Lotul experimental însămițat cu porumb nu e împrumuit pentru că e folosit de directorul școlii, tovarășul Bogdăneanu Ion, căruia i-l lucrează elevii, iar recolta — conform declarației dînsului — e a dînsului.”

Primind acest ciudat răspuns, am comunicat sfatului raional că procedeul directorului școlii nu e just și că ne interesează ce măsuri s-au luat în această problemă.

La care, sfatul popular raional ne-a răspuns că... n-a fost cazul să se ia nici o măsură. Recolta de porumb de pe lotul experimental va fi valorificată prin cooperativă, iar cu banii obținuți vor fi procurate cărți și rechizite școlare pentru elevii silitori. În primul său răspuns, sfatul raional ne-a comunicat — zice el de data asta — ce i-a răspuns și lui directorul școlii, care „fiind atunci supărat” a dat „un răspuns... fictiv”.

Prin urmare conținutul unui răspuns depinde de buna sau... proasta dispoziție, momentană, a vreunui cetățean.

Nu e fictiv răspunsul cetățeanului. E fictivă... seriozitatea tovarășilor de la Sfatul raional Tîrgu Mureș, care ne-au trimis răspunsul.

C.B.D.

— Hei!!!...

.. ruuuup!

Desen de V. Vasiliu

Unele G.A.C.-uri nu se îngrijesc din timp de aprovizionarea cu furaje a vitelor în timpul iernii

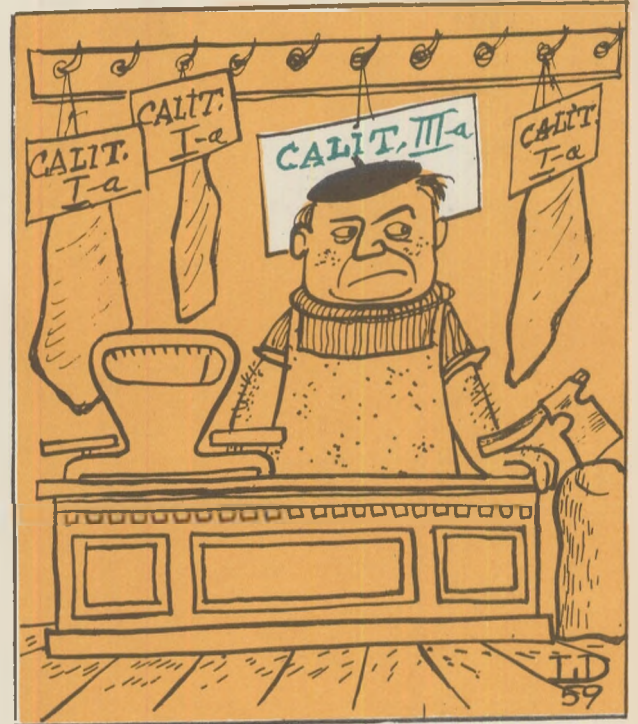

- Aoleu, mi-ai mâncat furajul pe un trimestru!...

Desen de Adrian Lucaci

Centrul de carne nr. 61 din București, Calea Dorobanți, a vîndut carne de calitate a II-a și a III-a drept carne de calitate I

PE CONCRET

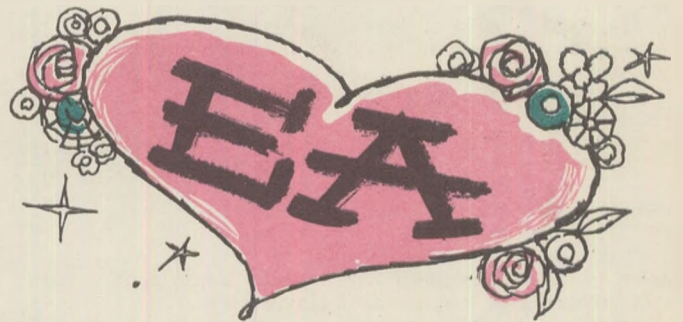

CALITATE ȘI... CALITATE

Desen de L. Darlan

ȘI

(— fabulă, cu îngăduința dumneavoastră—)

O, drăgălașă viață conjugală!
Decor albastru, fără pic de nouri!
Ca în această fabulă (banală)
În patru mici tablouri
și

— o morală.

Persoanele:

Un EL
Și-o EA

Așa!
Reflectoarele!... Stingeți lumina!...
Maestre — cortina!

PRIMUL TABLOU

EL (venind de la birou, intră în casă):
— Iubita mea! Păpușa vieții mele!
(Și buzele se-mbată cu săruturi,
și florile se-aptacă după fluturi,
și plouă cu dulceață și-acadele).

O, ce parfum de dragoste plutește...
Nu-i nici o îndoială: o iubește...

AL DOILEA TABLOU

EL (inspectînd bucătăria, cu nasul în cratițe):
— Azi, ce-ai gătit? Iar ochiuri cu spanac?
Și plinea asta, parcă e de lemn!

Și untdelemnul? Țsta-i untdelemn?
Ți-am spus să iei din ăla de dovleac

(Și-o critică, așa, tovărășește...)
Nu-i nici o îndoială: o iubește...

AL TREILEA TABLOU

EL (tandru și tolănit în fotoliu):
— După amiază vreau să te-odihnești;
așa că n-ai să-mi faci decît pantofii,
zi să aduci din pivoniță cartofii,
și patru-cinci ciorapi să mi-i cîrpești.

De timpul ei vedeți cum se-ngrijește?
Nu-i nici o îndoială: o iubește...

AL PATRULEA TABLOU

(Ilustrație muzicală, fără text)

EL — sfordia profund, pe note joase
cu-acorduri ne-nterupte și solemne,
și ea, păpușa, stă și sparge lemne
și card, și derețică, și coase...

În cazul ăsta, fără îndoială...
El o iubește dar... cu socoteală!

MORALA

La naiba cu o astfel de morală!

AUREL STORIN

CU FORȚE SPORITEI...

Desen de Nell Cobar

Studentie... 'studentie

Bustul alb al lui Eminescu ne privi parcă scrutător în momentul când intrarăm în holul Universității C. I. Parhon. Ca să preîntîmpinăm vreo întrebare indiscretă din partea portarului sau a vreunuia dintre studenții ce discutau în grupuri, ne îndreptarăm grăbiți, părînd foarte preocupați, spre numeroasele aviziere atrîrate pe pereți. Ne prefăceam că citim, dar în realitate trăgeam cu coada ochiului în jur, ca să ne „documentăm” și să „prindem” material pentru reportajul nostru. Nu e deloc ușor să scrii un reportaj satiric, mai ales cînd ești, ca mine, la primul reportaj de acest fel. Însoțitorul meu era însă foarte liniștit.

— Reportajul nostru e floare la ureche — mă asigură el. Să găsim cîteva nume „interesante” de studenți și reportajul e gata. Un nume „interesant” e o mină de aur. Dacă ai un nume „interesant” calamburul e gata. Și arată-mi dumneata un singur om care să reziste la un calambur și să nu zîmbească.

— Nu știu ce înțelegi dumneata printr-un nume „interesant”.
— Foarte simplu. Hai să ne uităm la avizierul acesta. Uite o listă de studenți din anul II. Așa... Popescu, Ionescu, Petrescu, Dumitrescu... Hopa. L-am

găsit. Reportajul e gata. Ia ci-tește aici.

— Podoabă Francisc? Și acesta este după dumneata un nume „interesant”?

— Interesant? Ultra-interesant. Supra-interesant. Mie-mi spune totul. Parcă-l și văd înaintea mea pe acest Podoabă: trebuie să fie neapărat un chiulangiu, un leneș, copiază la exa-

mene... într-un cuvînt, e o... podoabă! Ai înțeles? Calamburul e gata. Te văd cam neîncrezător. Știi ce? Hai cu mine la comitetul U.T.M. să-l căutăm pe Podoabă Francisc.

La sediul U.T.M. și al Asociației Studenților nu se afla decît un tînr din Consiliul Asociației, cu fața deschisă și zîmbitoare. Colegul meu îi spuse tînrului:

— Am vrea să vorbim cu un student chiulangiu și leneș, știți, ca să-l satirizăm. Aveți unul în anul II, dar nu știm unde l-am putea găsi. Cred că nici dumneavoastră nu-l cunoașteți pe toți...

— Să vedem, despre cine e vorba?

— Despre Podoabă Francisc.

— Podoabă Francisc?

— Da, din anul II.

— Chiulangiu și leneș?

— Da.

— Păi, eu sînt Podoabă Francisc din anul II... Altul nu mai e.

— Și... și... — se bîlbîi colegul meu — faceți parte din Consiliul Asociației pe facultate?

— Da, m-au ales colegii la ultima adunare — zîmbi Podoabă. Dar dacă sînt leneș și chiulangiu, probabil c-or să mă schimbe.

— Mă lertați... dar de vreme ce ați fost ales în Consiliul Asociației... desigur m-am înșelat.

— Numai colegii mei ar putea spune dacă vă înșelați sau nu. Însoțitorul meu nu era omul care să se lase bătut cu una cu două. S-a interesat și la colegii lui Podoabă și a aflat că acesta era unul din cei mai buni și mai muncitori studenți din an și din facultate.

— Păcat de calambur — murmură el la sfîrșit cu părere de rău. Dar n-avem încotro: Podoabă e cu adevărat o... podoabă.

*

Duminică dimineața. Ora 9. Studentul Rusu Costică de la Institutul de Petrol, Gaze și Geo-

logie (anul II, Facultatea de utilaj) se întoarce în pat, pe partea cealaltă.

Îl rugăm să se întoarcă totuși cu fața spre noi ca să-i putem lua un interviu. Consimte cu mărinimie.

— V-am ruga să ne răspundeți la cîteva întrebări.

— Cu plăcere...

— Ce părere aveți despre munca patriotică?

— O părere foarte bună.
— Sînteți de părere că ea este necesară pentru...

— Da, sînt de părere.
— Aprobați entuziasmul cu care studenții lucrează pe șantiere?

— Da, aprob.
— Sîntem foarte emoționați că aprobați. Ne întrebăm ce s-ar fi întimplat dacă n-ați fi aprobat!

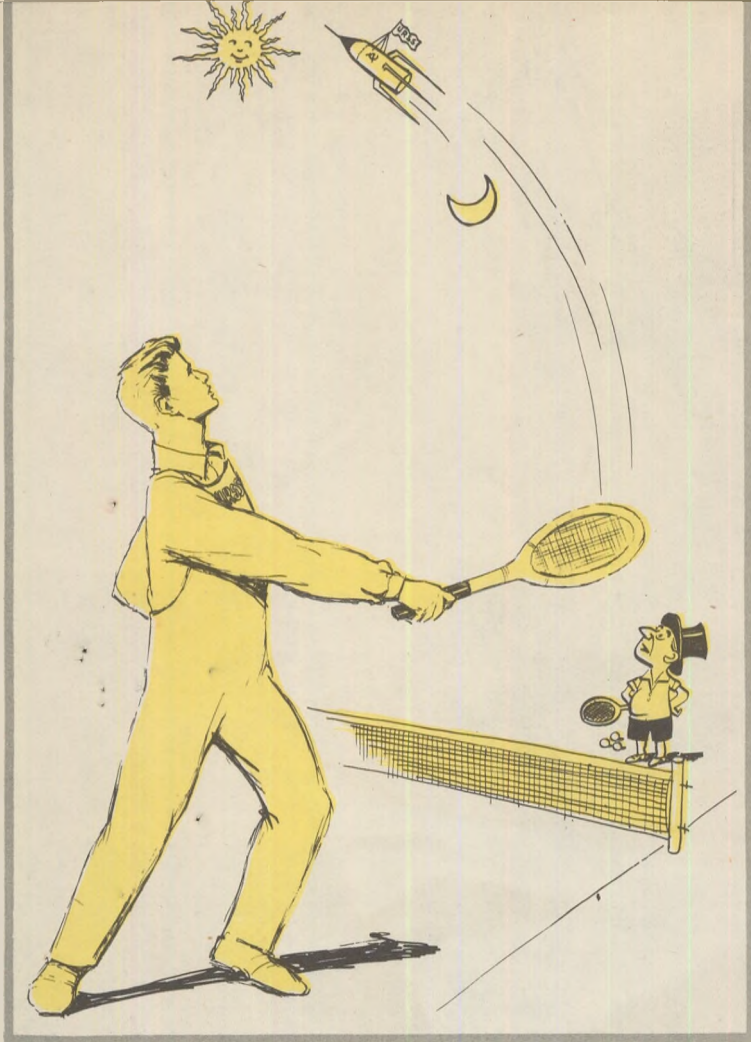
— „Soldatul luptă cu arma Poetul cu versul” — spune Horațiu.

— Sînteți poet?
— Nu, dar o să fiu.
— Și ce vă propuneți?

— Să scriu versuri.
— Despre ce?
— Despre munca patriotică.

— Dar pe șantier o să mergeți?
— Nu, pentru că versurile o să-mi ia mult timp. Cum spune și Horațiu:

„Soldatul cu pușca
Poetul cu...”

LOVITURĂ DE RACHETĂ

CAPITALISTUL: — Mingea asta nu-l pe măsura puterii mele...

Desen de Gh. Chiriac

CIRCULAȚIA ÎN COSMOS

— Pe aici e drumul spre soare...

Desen de M. Gion

— Dar, dacă nu sîntem indiscreți, o ultimă întrebare.

— Vă rog.

— Acum, de ce nu mergeți împreună cu ceilalți colegi la muncă patriotică?

— Nu pot!

— De ce?

— Sînt ocupat. Trebuie să mă gîndesc la versurile pe care o să le scriu în viitor despre munca patriotică.

— Mai aveți ceva de declarat?

— Da... Trăiască munca patriotică! Ura!

Și zicînd acestea Rusu Costică se întoarce pe partea cealaltă.

*

Numai cine n-a fost student nu știe ce-nseamnă o sesiune. Colocvii... examene... Uf! Într-un cuvînt: o sesiune. Un grup de studenți stau ciorchine în fața unei uși pe care scrie „Examene. Nu tulburați!”. După cîteva clipe

ușa se deschide și iese un student roșu la față... ca racul.

— Cum e profesorul?

— Rău. Închipuie-ți: mi-a dat numai 5.

După un sfert de oră ușa se deschide și iese un alt student, la fel de roșu și asudat ca primul.

— Ei, cum e profesorul?

— Bun ca piinea caldă. Mi-a dat 9...

*

Pe stradă, în fața institutului.

— Bună seara, Florin.

(E vorba de Tichie Florin, anul I Utilaj).

— Bună. Iartă-mă, te rog, mă grăbesc.

— Unde?

— La ultima oră — răspunde Florin.

— Bun spectacol!

— Nici un spectacol... am tehnologie.

— Cum asta?

— Simplu, mă duc la facultate. Poate mai prind ultima oră de curs pe ziua de azi.

— Și dacă nu?

— Nu face nimic. Încerc și mine.

*

În fața cantinei studențești din strada Călărăși, o femeie trecută de cincizeci de ani ne întrebă foarte tulburată dacă nu știm unde-l poate găsi pe băiețelul ei, Popescu Gheorghe.

— Băiețel? Școala elementară e puțin mai încolo, după colț.

— Nu caut școala elementară. Băiețelul meu e student. Sînt foarte îngrijorată. Am venit tocmai de la Suceava cu trenul ca să văd ce s-a întîmplat. Acum o săptămînă i-am trimis, ca de obicei, două sute de lei și, închipuți-vă, ieri i-am primit înapoi. Vai, tremur toată... Și dacă ați și ce slab și debil e! L-am ținut întotdeauna lingă mine și acum să locuiască atîta timp printre străini! De ce mi-o fi trimis banii înapoi? I-am scris să-și cumpere din ei de mîncare și ce are nevoie. Mă îngrozesc cînd mă gîndesc că el, care n-a mîncat niciodată decît mîncare gătită de mine — și

ce mîncare, nu că vreau să mă laud — dar... Și acum să mînce săracul la cantină!

— Ați fost înăuntru? Poate e chiar la masă.

Femeia a intrat odată cu noi. Ospătara tocmai întrebă pe cîteva studenți și studente așezați la o masă, acoperită cu o față albă ca zăpada:

— Ce doriți să mîncăți? Vă rog să alegeți: azi avem ciorbă de perișoare, borș țărănesc, șnițel, frip-

— Ca să înveți, mamă?

— Nu, ca să pot mînce la cantina asta...

*

Și tovarășul Grecea Florian, autorul volumului de schițe satirice „Candidat la însurătoare”, e student în anul V. Cînd am aflat, ne-am bucurat foarte mult. Ne făceam socoteala: cîteva pagini de reportaj le avem ca și scrise; n-avem decît să redăm discuția avută cu Grecea și să notăm glumele pe care nu se poate să nu le facă.

L-am găsit acasă cu un maldăr de cărți și de caiete în față și cu telefonul astupat de o pernă. Învăța de zor. Peste cîteva zile avea examen.

I-am expus scopul vizitei noastre. Ne-a răspuns mirat la culme:

— Cum? Dumneavoastră vă închipuți că mie de glumă îmi arde acum?

— Dar sînteți umorist și...

— Eu, umorist? Acum nu sînt decît un student, și încă unul în frigurile examenelor! După ce o să-mi treacă... frigurile o să-mi ardă iar de umor.

Pină atunci să fim serioși!

*

Așadar, rețineți cuvintele unui umorist: să fim serioși!

S. AUREL și H. SALEM

— Pentru noi Acordul de la
Potsdam rămîne în picioa-
re!..

Desen de Eugen Taru

CARE O FI COMBUSTIBILUL?

Cînd a izbucnit vestea uluitoare a plecării spre lună și spre soare a noului astru cu fanion roșu, încă nu se stinseseră în lume ecourile marelui bluff propagandistic lansat la Cap Canaveral în 19 decembrie. E vorba de noul satelit american prezentat lumii de presa oficială drept „minunea secolului”, „mai greu decît toți sputnicii”, „satelitul vorbitor” (zice „mamă!”, zice „tată!”) etc. După cum s-a aflat însă imediat, o minune se întîmplase într-adevăr, dar ea nu era „minunea secolului”, ci minunea săvîrșită de o rachetă Atlas ceva mai milostivă, care se îndurase, în fine, după nenumărate eșecuri, să azvîrle pe orbită, pentru o scurtă existență de 20 de zile, un satelit american mai greu decît toate „portocalele” lansate anterior: 67,5 kg. Cifra, după cum se vede, e impresionantă în raport cu cele anterioare care erau de ordinul cîntarului en-detail al prăvăliilor cu mezeluri și brînză: „o litră”, „o jumate”, „o juma-de-litră”, etc. Așadar, hotărît lucru, satelitul american de la 19 decembrie e mai greu decît toți ceilalți sateliți americani (inclusiv Gian Kai-și și Li Sîn Man!). Propaganda americană însă a afirmat cu un tărăboi de carnaval (a nu se confunda cu Canaveral, — sînt unele deosebiri, totuși!) că noul lor satelit e „mai greu decît toți sputnicii”, indicînd drept greutate cifra de patru mii și ceva de kilograme, dar „uitînd” să menționeze că această cifră include și greutatea rachetei purtătoare. Curînd însă înșelăciunea a ieșit la iveală: comparativ cu greutatea sputnicilor + racheta lor purtătoare, cifra umflată a propagandei americane rămîne o bagatelă!

Cît privește „satelitul vorbitor”, după cît se pare, el trebuia să vorbească într-adevăr, lansînd din văzduh, prin radio, un mesaj de Crăciun; dar, din motive strict personale, probabil în legătură cu tapajul stîrnit în jurul lui, el a rămas mut (de rușine!).

Cu această stare de spirit, care a cuprins de altfel pe mulți oameni de bună credință din America, ultimul satelit american a putut vedea cu adîncă uimire, în ziua de

2 ianuarie, zburînd pe lîngă el cu „viteza a doua” și îndreptîndu-se spre lună și apoi spre soare, adevărata minune a secolului, bolidul cosmic sovietic. Exact în același timp, Comisia pentru spațiul cosmic a Congresului american își încheia furtunoasele dezbateri cu o hotărîre despre care senatorul Mansfield declara că e „un semn de panică”: să se întreprindă imediat două noi încercări de a lansa rachete spre lună! Căci nu trebuie să pierdem din vedere: în S.U.A. au mai avut loc în ultima vreme nu mai puțin de patru asemenea încercări, toate soldate cu eșecuri!

De altfel, nu e deloc surprinzător acest rezultat al încercărilor americane. În acest sens d. general Hodes, comandantul trupelor americane din Europa, în recente-i declarații belicoase în legătură cu problema Berlinului, a afirmat că forțele americane „sînt gata pentru orice, în afară de zborul spre lună”. Ceea ce, intrucît privește zborul spre lună, s-a dovedit a fi perfect adevărat...

Pînă una-alta, în legătură cu luna, singura acțiune care s-a desfășurat cu succes în S.U.A. a fost... parcelarea bătrînului nostru satelit natural. Ultimele comunicate arată că toate parcelele s-au vîndut, orice insistență fiind de prisos. Mai rămîne ca, după cum se exprimă ziarul britanic „Daily Sketch”, americanii să reușească și ei ceea ce n-au izbutit pînă acum... „să împuște o probă cosmică fie în lună, fie dincolo de ea”. În acest scop, o serie de gazete de peste ocean se întrebă, socotînd că au pus degetul pe rana de la Cap Canaveral, „care să fie combustibilul folosit de ruși?” Acest mister însă e ușor de dezlegat. Numele combustibilului stă scris de altfel pe fanionul care zboară irezistibil în cosmos la un milion de kilometri de pămînt și poate fi citit de oricine, chiar la această zguduitoare distanță: comunismul!..

GEO DUMITRESCU

PERSPECTIVĂ

Desen de I. Davidescu

IN LUMINA FAPTELOR

Birocrație „made in S.U.A.”

„L'Humanité” ne povestește o întâmplare cu tîlc care a avut loc nu de mult în Brooklyn (S.U.A.).

Conservatorul muzeului din localitate a hotărît să se descotorosească de unul din exponate, care, din nu se știe ce pricini, devenise de prisos și incurca locul. Articolul cu pricina era o mumie, veche de 1600 ani. La început, conducătorul muzeului a hotărît pur și simplu să inhumeze pe îndepărtata descendentă a lui Tut-Ank-Amon în grădina muzeului. Dar autoritățile respective au refuzat să-i elibereze autorizația de înmormîntare deoarece d. Cooney (așa se numește directorul muzeului din Brooklyn) n-a putut prezenta, pentru motive lesne de înțeles, un „certificat de deces” în regulă. D-l Cooney a trebuit în acest caz să recurgă la altă soluție: el a dăruit mumia unui mic muzeu de provincie, încîntat să-și îmbogățească zestrea. S-a ridicat însă o nouă obiecție: un defunct nu poate fi transportat nicăieri fără un act în care să se stabilească circumstanțele decesului... Neputînd îndeplini nici această formalitate, d-l Cooney a hotărît, în disperare de cauză, să ardă pur și simplu obsedanta mumie. De data asta însă a trebuit să se izbească de opoziția și amenințările propriului său asistent, catolic fervent, care a refuzat să consimtă la înfăptuirea unui asemenea păcat de moarte, interzis de biserică.

După ultimele informații de care dispunem, în prezent d-l Cooney studiază posibilitatea de a dăruii mumia unei școli de medicină. Desigur însă, nici acest demers nu va fi lipsit de inevitabilele forme și formalități.

După cît se vede, chiar și în materie de birocrație, America, țaratuturilor performanțelor de genul acesta, se află la înălțimi inaccesibile!...

Odihnă în buline

Recent, în Marele Consiliu din Băle (Elveția), un deputat de stînga a depus o interpelare în legătură cu consumul abuziv de calmante și stupefiante, care amenință să devină un adevărat flagel. El a prezentat, în sprijinul intervenției sale, o serie de date și cifre foarte semnificative. Iată-le:

„Consumul derivatelor de fenacetină a crescut în Elveția de la 28 000 kg, în 1950, la 42 000 kg în 1955. Numai în orașul Băle s-au consumat, în 1955 și 1956, 2 tone de medicamente pe bază de fenacetină. Numărul intoxicațiilor cauzate de abuzul de calmante, care a trebuit să fie tratate în diversele clinici psihiatrice, s-a încîncit, din 1944 pînă în 1954. 588 de farmaciști consultați au semnalat 1 400 clienți care consumă zilnic între 10—20 de comprimate și 112 care consumă zilnic peste 20 comprimate. În sfîrșit, consumul anual pe întreaga țară se ridică la 150 milioane de comprimate sau tablete”.

Comentînd aceste date, deputatul respectiv, ca și întreaga presă progresistă a Elveției, se referă la cauzele acestui alarmant fenomen. În unanimitate, zierele de stînga atribuie acest fapt condițiilor din ce în ce mai grele de muncă și de viață, „surmenajului, extenuării, ritmului de muncă modern, zgomotelor halucinante ale orașelor, busculadei generale și neliniștii, nesiguranței zilei de mîine” etc., adică întregului complex pe care îl determină, în ultimă instanță, legea supremă a lumii capitaliste, exploatarea.

După cît se vede, în „raiul lumii libere”, pînă și dreptul la odihnă este satisfăcut în forme specifice, la nivelul și pe măsura inumanei „civilizații” apusene: în buline și tablete!...

Tainele viitorului

După cum relatează zierele apusene, d. Josef Strauss, ministrul de război de la Bonn, a declarat recent că cei ce se declară favorabili planului Rapacki sînt niște... „criminali de război în perspectivă”!

După cum se știe, acest calificativ se adresează nu numai social-democraților vest-germani, în frunte cu leaderul lor Ollenhauer, dar și unor cunoscute personalități și cercuri politice din Danemarca, Suedia, Elveția, Canada etc., ca, de pildă, d-nii Diefenbaker (premierul Canadei), Erlander (Suedia) etc., care au luat în principiu o poziție favorabilă propunerii poloneze pentru crearea unei zone denuclearizate în Europa Centrală. Fără a mai vorbi de larga aprobare a opiniei publice din majoritatea țărilor lumii și de fermul sprijin acordat acestui plan de lagărul socialist, în frunte cu U.R.S.S....

Toți aceștia ar fi, așadar, după părerea d-lui Strauss, niște „criminali de război în perspectivă”!

E cazul să observăm că formula d-lui Strauss e, pe cît de tare, pe atît de improprie. Să nu știe oare ministrul de război de la Bonn ce va să zică un criminal de război? În acest caz, d-sa poate întreprinde studii fructuoase asupra speciei chiar în cancelariile și în comandamentele propriului minister (d-nii Speidel, Heussinger, Förtsch etc., etc., fi-stau la îndemînă!).

Alianțe ACVATICE

Știuca, lipitoarea, racul,
Vrînd să cucerească lacul,
Ca să meargă treaba strună,
Se-adunaseră-mpreună,
Juruindu-și pe vecie
Și credință și frăție!
Ei crezîndu-se aproape
Suverani deplin pe ape:
— „Cum avem și-o armă nouă,
(Foarfecii ce taie-n două)
Celor ce-o să ne înfrunte
Le stă scrisă moartea-n frunte!”
Și — de bucurie — iute
Au pornit să se sărute...
Dar din grabă, ori greșală
S-a iscat învălmășală
Și, în apa tulburată,
Ce se vede deodată?
Știuca dă să-nghită racul,
El, zbătîndu-se săracul
Să mai scape din strînsoare,
Foarfecă pe lipitoare,
Care, pe tăcute, știu că
Și-a înfipt ventuza-n știucă!...

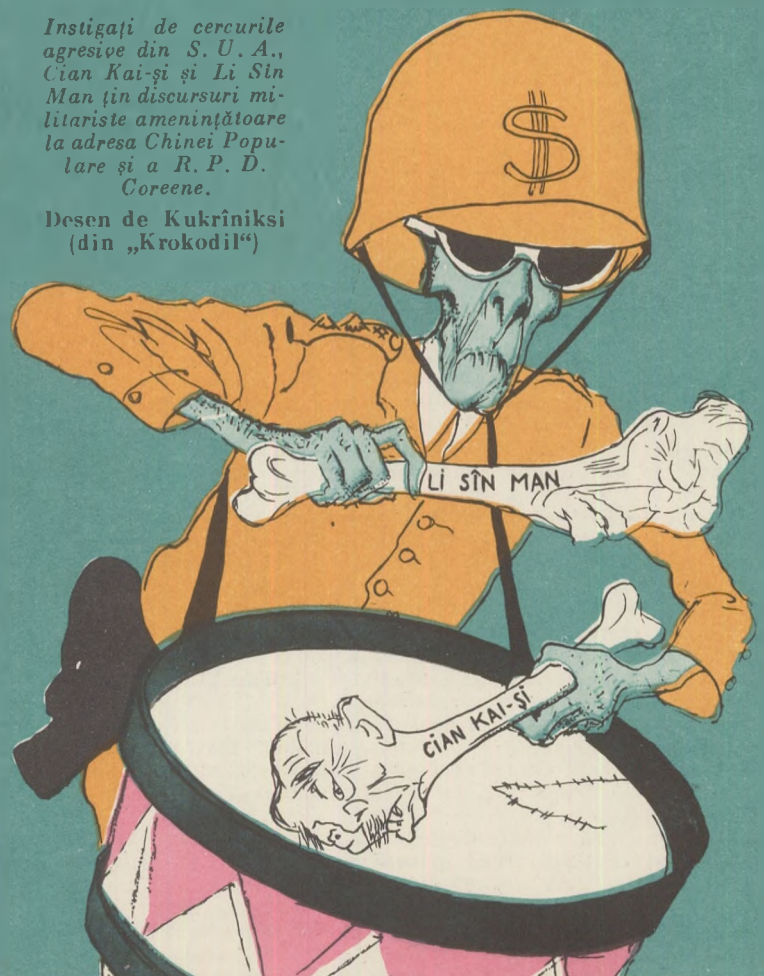
Fabula n-am inventat-o,
Toate se petrec la NATO!

DAN SOLOMON

TOBOȘARUL CU BAGHETELE LUI

Instigați de cercurile
agresive din S. U. A.,
Cian Kai-și și Li Sin
Man țin discursuri mi-
litariste amenințătoare
la adresa Chinei Popu-
lare și a R. P. D.
Coreene.

Desen de Kukrîniksi
(din „Krokodil”)

CITITORUL DE GÎNDURI

Am auzit adeseori oameni care afirmau cu tărie că pot citi fără prea multă bătaie de cap, gândurile amicilor.

Ba alții — probabil cei specializați în această indeletnicire — pretindeau că au ajuns să citească cu multă ușurință chiar în gândurile celor pe care-i întâlneau pentru prima dată.

Mi s-a părut că este o însușire demnă de invidiat și am început să privesc cu invidie la acești „cititori de gânduri”; pe ascuns s-a furisat în mine dorința să-mi încerc norocul în această direcție. La primele încercări n-am obținut rezultate meritorii, dar nu sînt vinovat întru-totul: am numai prieteni de aceeași meserie cu mine, așa că, atît la reușite cît și la insuccese, mă feresc să le ghicesc gândurile.

Abia acum o lună-două am făcut rost de un arhitect. După propriile-i spuse, dovedeam oarecare aptitudini. Asta m-a încurajat. Am continuat exercițiile, cu succese progresive, deși aveam și greutăți: prietenul meu, arhitectul, avea unele gânduri cu forme geometrice, și cu toate că umblam cu băgare de seamă printre ele, mă loveam uneori, dar n-am dat înapoi. În momentul de față am ajuns la o asemenea dexteritate, încît, cei pe care-i admiram ieri, mi se par bieți începători. Astăzi, se întîmplă în mod curent, ca, în serile cînd stau acasă și nu am ce citi, să înfiripez cu nevasta următorul dialog:

— Cheamă-l la noi pe prietenul Puiu...

— Pe Puiu l-am citit... l-aș cheama pe George, că nu l-am mai văzut de mult și aș vrea să-l recitesc...

Ca o dovadă pentru cei care se îndoiesc de asta, am întocmit un tablou amănunțit, cu ce gîndește prietenul meu arhitectul. Momentul luat: clipa în care intră în birou și începe să fie frămîntat de creația sa.

Îată-l.

.....

„... cald e, d-le! Se poate deschide o fereastră... nu, că-mi zboară planurile!... Unde-i hîrtia de calc?... Azi trebuie să încep proiectul blocului de locuințe... N-o fi în sertar? Uite-o! Trebuie să fie ceva grandios, să-l fac praf pe Nicu!... Și creioanele iar nu sînt ascuțite!... O să se vorbească de lucrarea asta! De aici mi se trage consacraarea!... Să nu uit să comand o cafea neagră, mare... Parcă aud colegii și pe cei de la institut: «Teribil proiect a făcut băiatul ăla! Ce apartamente elegante! Și comode! Și ieftine!» Numai să spun femeii de la bufet să-mi pună zahăr... Stai! Stai, că prea mă împrăștii într-o mie de gînduri! Să pun puțină ordine în ele! Ce naiba, doar sînt constructor!... Să le luăm metodic! Una: hîrtia, creioanele, restul recuzitei! Sînt! Două: cafeaua neagră! Se face!... Trei: proiectul! Se face!... Patru: visare, timp de treizeci de minute, la cum va arăta blocul!... Să încep cu asta!... Vasăzică, acum visez!... Parcă mă văd apropiindu-mă de el! De după colțul străzii, îmi apare deodată, în toată splendoarea lui!... O fațadă simplă și mărețată!... Stai! Dacă-i prea simplă, din ce mai iese măreția?... Repede hîrtia, să schiiez cîteva ornamente... Tipul ăsta... sau ăsta... Hm! Cam simple... Dar dacă?... în definitiv, cu cît s-ar mări prețul per-apartament, dacă le-aș pune pe amîndouă?... Un moment să socotesc... 150... 460... Cu 980!... Cu o nimica toată! Ce mai stau să mă tocmesc?... Se cheamă că limita de 40 000 per-apartament e păstrată... Deci, înapoi la ornamente! Primul tip e la 1,50 m, și al doilea la 2,40 m... asta ar da camerelor o înălțime de 3,90 m... Hm! Cam 'năltuțe... Lasă! Nu-i nimic!... Poate că se vor muta aici familia cu copiii mici... Să aibă unde să zburde... Stai! Copiii zburdă în lățime, nu în înălțime! În sfîrșit... de suprafața zburdabilă mă voi ocupa la interioare!... Acum, înapoi la fațadă!

Parcă o văd: simplă, cu numai două ornamente la fiecare 3,90 m... Cinci etaje: a 3,90 m... total 19,50 m... Să știi că nu prea mai am loc de et. V... Nu-i nimic! Mă opresc la «IV»... Poate că într-o zi se defectează liftul și cei care ar fi stat la «V», mă vor binecuvînta... Deci, tai V-ul... Cu cît mărește asta prețul per-apartament? Cu aproximativ 5 000... Se cheamă că limita de 45 000 e păstrată!... Deci, e rezolvată și porțiunea de reverie care se ocupă cu fațada!... Acum să visez interiorul!... Ce intrare! Ce hol!... La holul ăsta ar mai fi ceva de visat: șase... ba nu... opt coloane de marmură, în stil ionic sau chiar doric... Ce-ar fi? Aș lansa o modă... Cîți colegi nu m-ar imita!... Mîine-poimîne, toată lumea ar purta coloane dorice... Cu cît urcă aceste mici coloane, prețul per-apartament? Hai să spunem, cu 4 000. În regulă!... Limita de 49 000 e păstrată...

Visul continuă! Să urcăm scările!... Ce scări! În general vistind, sînt grandioase! Pot să circule pe ele, simultan și comod, patru șiruri de locatari... Sînt grozav! Sînt mare!... Dar o să fie o asemenea aglomerație pe scări?... Ei, băiatule... Nu mai știi să vizezi! Totul e ca, pe scară, omul să se simtă mic! Să-și dea seama ce făptură mărunță este el față de imensitatea universului... față de nesfîrșitul cosmosului... Și asta, cum se realizează practic? Se mai

taie din lățimea camerelor... Stai! Să nu scadă prea mult «K-3»-ul!... (K. 3, unul din termenii tehnici de care m-am lovit pe cînd circulam prin gîndurile amicului meu, arhitectul, este raportul dintre suprafața locuibilă și cea construită. E bine să rețineți. Poate vă întrebă cineva ce este K.3... Este riscant și compromițător să nu știți. Pe mine m-a întrebat odată cel mai bun prieten. N-am știut. De atunci nici nu-mi mai vorbește).

Și dacă scade K-3-ul, ce-i? Asta ar mai urca prețul cu cel mult 3 000 lei... limita de 52 000 e păstrată... Mergem mai departe! Culoarele! Ah, culoarele! Le văd pe măsura scărilor! Late, ca niște bulevarde... Ca niște autostrăzi! Sînt formidabil!... Mai reduc din camere și obțin și asta! Stai! Fii calm, băiatule! Cu cît se urcă? Cu 5 000 per-apartament! Să nu fim meschini! Merită! Limita de 57 000 tot se păstrează!... Ce-a mai rămas? Ah! Cum era să uit?! Băile! La băi se vede personalitatea constructorului... Văd niște băi mari, ca niște săli de biliard... Toate în faianță... O să cer și marmură... pentru o diferență de 4-5 000 acolo, merită ca locatarul să mă binecuvînteze cînd e-n baie! De altfel e știut că într-un fel te cureți în faianță și în alt fel în marmură... Și e păstrată și limita de 62 000... Să intrăm și prin camere!... Hm! Au rămas cam mici! Dar, în definitiv, prin camere de ce să intrăm? Poate că locatarii nici nu sînt acasă!... Dar dacă renunț la unul sau două apartamente și le măresc pe cele rămase, ca să se păstreze grandiosul?... Genial sînt, d-le!... E adevărat că prețul crește la aproximativ 68 - 70 000 și că visul a început de la 40 000... Asta demonstrează cum nu se poate mai clar că nici în vis nu se pot construi apartamente ieftine! Este imposibil!... Of, grea meserie!... Uite că mi-a adus și cafeaua!... O beau și dau fuga la institut să spun că nu pot să păstrez limita... aoleu! Și i-a pus zahăr!... ..

Dacă pe alocuri nu am citit exact în gîndurile amicului meu, fiți siguri că sînt un om de onoare și orice greșeli le iau asupra mea.

FRED FIREA

— Ascultă! Să nu-mi faci mie teoria că totul e calitate!!!

Desen de N. Claudiu

① MISTERIOSO

② TOCCATA

③ FINALE
(RITENUTO)

Desen de George Voinescu

O RIMĂ LA LIFT

Ieri, ședeam la biroul meu din redacție, anărit cum numai un umorist cumsecade poate să fie. Aveam în față o scrisoare cu următorul conținut:

Dragă Urzicuțo,

La noi în bloc locuiește tovarășul Nae Zimbărețul, care lasă mereu ușa de la lift deschisă. Te rugăm să-i faci o critică serioasă ca să se învețe minte. Dacă s-ar putea să fie o poezie, ar fi foarte bine, pentru că noi îi vom pune pe copiii noștri să o învețe și să i-o spună tovarășului criticat, de câte ori va mai uita acea ușă deschisă în zadar.

Cu mulțumiri tovarășești,
Un grup de locatari ai blocului din
str. Primăverii, nr. 400 bis.

Poftim! Cum să nu fiu amărit? Asta e problemă? Și încă în versuri! Dumnealor le vine ușor, dar aș vrea eu să-l văd gâsind o rimă la „lift”! Ei, să nu-mi cadă mie o problemă serioasă, o nedreptate flagrantă, ce-ar mai zbirni condeiul, ce-aș mai trage... Și în timp ce aruncam cel colo dicționarul de rime care se dovedea nepuțincios în fața nepoeticului cuvânt „lift”, se deschide ușa încetșor și în odaie intră un cetățean:

— Noroc, tovarășe!
— Noroc!
— Aici e „Urzica”?
— Aici.

— Eu sint Alecu Popa, socotitor la Gospodăria agricolă colectivă „Sbarele” din Bercești.

— Foarte bine.
— Stau de-o lună în București.
— Bine.
— Nu-i bine, că eu trebuie să fiu la Gospodărie și nu în București.
— Atunci pleacă sănătos.
— Nu pot, că n-am căpătat repartiția.

— Ce repartiție?
— Păi Gospodăria are nevoie de cărămizi, var, nisip și pietriș.

— Și?
— Și astea se capătă cu aprobare de la minister.

— Foarte bine.
— Nu-i bine. Că nu vor să-mi dea aprobarea.

— Cine nu vrea?
— Toți. Uite matale aici, opt cereri, și pe toate scrie „nu se aprobă”

— Și?
— Și-am venit la dv. Noi sîntem o Gospodărie fruntașă. Am început acum cinci ani cu două șpe familii, cincizeci de hectare, două vaci, trei boi și opt oi. Acum sîntem peste două sute de familii. Avem o mie de hectare, avem în grajduri peste

60 de vite și 360 de oi. Avem și autocamion. Aproape toți colectivștii și-au făcut case noi.

— Bravo, tovarășe Alecu. V-ați înstărit.

— Da, dar uite că acum bat drumurile de pomană. Nu ne dă ministerul grinzi de stejar, ciment și fier-beton. Și am venit la dv., să le faceți o poezie, cu satiră dacă se poate, ca să ne dea materiale.

Am sărit în sus ca electrizat: Ce vorbești, frate Alecu? Aici nu merge cu poezia. Se poate? Gospodărie fruntașă și dumnealor să nu vă dea ce vă trebuie? Mergi cu mine la minister. Chiar acum. Să vedem noi cine vă pune bețe în roate.

L-am apucat pe socotitor de braț și-am pornit-o. Pe drum mă gîndeam: Asta da! Lovitura cea mare! Să vezi ce foileton îi trag!

Eram atît de nerăbdător să încep acțiunea încît nici n-am mai așteptat troleibusul, cu care aș fi ajuns în cinci minute la minister, ci am pornit-o grăbit pe jos și am ajuns acolo după jumătate de oră, încalzit, cu tovarășul Alecu Popa, gîfînd în urma mea.

— Cine ți-a respins-o prima oară? Îl întreb eu pe socotitor.

— Aici, în biroul ăsta! Îmi arată el o ușă. Intrăm. „Noroc tovarășe!” „Noroc!” Îmi răspunde un funcționar cam posac, așezat la un birou.

— Tovarășe — zic — colectivștii de la Bercești v-au făcut o cerere.

— Da, știu — zice el.

— Și?

— Nu se aprobă!

— Cum nu se aprobă? — izbucnesc eu, mistuit de flacăra profesiei. Se poate, tovarășe? Gospodărie fruntașă, în plină dezvoltare, și dumneavoastră nu-i aprobați cele necesare? Eu sint de la „Urzica”.

— Da? — se bucură posacul. — Îmi pare bine. Tocmai mă gîndeam să vă fac o scrisoare și să vă rog să compuneți o poezie despre cerneala asta. Că se usucă în călimară ceva teribil. Ia uitați-vă! Și îmi bagă sub nas coșcoaga sticlă neagră.

— Lasă-mă cu flecurile astea. Foarte bine că vi se usucă cerneala! Să nu mai puteți scrie pe cereri „nu se aprobă” Cine-i superlorul dumitale?

Posacul mă privește nedumerit, dă din umeri, apoi îmi arată o ușă în fund.

— Acolo, tovarășul Sachelarie! Dar... N-am mai așteptat să-și termine fraza și am irupt în biroul alăturat împreună cu socotitorul.

— Tovarășul Sachelarie?

— În persoană.

— Tovarășe — am început eu cu un ton de oțel — tovarășe Sachelarie, sint de la „Urzica” iar dumnealui este socoti-

torul Alecu Popa de la colectiva din Bercești.

— Îmi pare bine. Pe dumnealui îl cunosc. A mai fost de câteva ori pe aici. Cu dumneavoastră, n-am avut plăcerea! Luați loc. Și eu citesc „Urzica”. Da’ de ce nu faceți, frate, o poezie cu satiră la chestia cu vinul? Că e un bufet lîngă mine unde e un vainbuș care pune apă în vin! Precis pune, că prea e slab! Ar trebui neapărat o poezie!

Sîngele mi s-a urcat la cap. Cu glasul răgușit de indignare am început:

— Lăsați vinul, că nu de asta ne arde acum. Dumneavoastră știți că Gospodăria de la Bercești e în plină dezvoltare?

— Mai e vorbă! Păi, a scris și în ziar de ei. Oamenii harnici!

— Și-atunci de ce-l purtați pe dumnealui pe drumuri?

— Cum pe drumuri? — sare Sachelarie. — Apoi, adresîndu-se lui Popa: „Bine măi omule, nu ți-am spus de la început că nu se aprobă?”

— Ba da! — zice încurcat socotitorul.

— Și dumneata ce-ai făcut? — îl întreabă iar Sachelarie.

— Am făcut încă o cerere — murmură Alecu Popa.

— Și eu ce ți-am spus? — îl întreabă iar Sachelarie.

— Că tot nu se aprobă — zice Popa.

— Opt cereri mi-a făcut — îmi spune zîmbind Sachelarie. Și de opt ori i-am pus rezoluția „nu se aprobă”.

N-am mai putut:

— Bine, tovarășe, dar asta e mai mult decît birocrație. Asta e cinism. Gospodăria e în plină dezvoltare și dumneavoastră...

— Tocmai de asta — mă intrerupe liniștit Sachelarie.

Amuțisem de indignare! Abia am reușit să rostesc un „cum?” de tragedie antică. Dar Sachelarie continuă: „Dumneata știi ce vor să facă cu cărămizile, varul și pietrișul? Un salvan de oil! Păi se poate? Dumnealor au avut anul trecut 200 de oi, anul ăsta au 360 și la anul o să te miri dacă nu vor avea peste cinci sute!”

— Păi, la anul îl dărlmăm — zice socotitorul liniștit — și facem altul mai mare. Avem bani berechet.

— Of, că greu e și cu bogătașii ăștia — rîde Sachelarie. Omule, înțelege că sîntem în plină campanie de construcție. Cu materialele astea facem case pentru oameni, fabrici... Nu-i păcat să le lrosim pe salvane de oil? Alea se pot face tot atît de bine și cu materiale mai puțin prețioase. Nu?

— Da — încuviințează socotitorul, — dar vezi că noi avem bani și ne gîndeam să facem un salvan clasa-ntii.

Eu căzusem din nori. Tovarășul Sachelarie mă privi compătimitor și, cu o lucrare jucăușă în ochi, îmi spuse: „Ar trebui o poezie și în chestia asta, nu?”

L-am lăsat pe socotitor să se descurce singur și am plecat dezumflat la redacție. Aici am găsit din nou scrisoarea cu „ușa deschisă la lift”. Cum să nu fiu amărit? De unde să iau eu o rimă la „lift”?

ION COSTIN

Desen de
Peter Dittrich

CUNOȘTINȚE VECHI

1938

Dintr-o parte vine Hinze în uniformă de polițist, din partea cealaltă apare Kunze în civil. Cum îl vede pe Hinze își trage pălăria pe ochi și încearcă să treacă neobservat.

Hinze: Alo, stai! O secundă! Parcă te cunosc eu de undeva! Nu ești tu porcul de socialist care ai stat în 1932 în casa mea? Îți mai aduci aminte ce ai spus atunci despre mine? Ia spune!

Kunze: Dar, d-le sergent, asta s-a întâmplat doar pe vremuri!

Hinze: Tocmai, tocmai! Ei, ia să auzim ce ai spus atunci.

Kunze: Parcă v-am spus „nazist bătrîn“.

Hinze: Aha! Ei atunci urmează-mă la post, prietene. Mișcă mai repede! Șase luni e pedeapsa cea mai mică prevăzută de Führer pentru așa ceva.

1948

Dintr-o parte vine Kunze în uniformă de polițist, din cealaltă parte apare Hinze în civil. Cum îl vede pe Kunze își trage pălăria pe ochi și încearcă să treacă neobservat.

Kunze: Alo, stai! O secundă! Parcă te cunosc eu de undeva. Desigur, bătrîn nazist ce ești! N-ai fost tu ăla care m-ai denunțat în 1938, că ți-am spus „bătrîn nazist“? Doi ani am stat la răcoare din cauza asta. Acum ai să mă urmezi d-ta pe mine la post! Da?

Hinze: Dar, d-le sergent, asta s-a întâmplat pe vremuri!

Kunze: Tocmai! Tocmai! De aceea trebuie să vii cu mine!

Hinze: Dar pentru ce?

Kunze: Pentru denazificare!

1958

Dintr-o parte vine Hinze în uniformă de polițist, din cealaltă parte Kunze în civil. Cum îl vede pe Hinze își trage pălăria pe ochi și încearcă să treacă neobservat.

Hinze: Alo, stai! O secundă! Parcă te cunosc de undeva! Desigur, bătrîn socialist ce ești! Tu m-ai tirat la post în 1948.

Kunze: Dar, d-le sergent, acest lucru s-a întâmplat pe vremuri. Eu am avut cele mai bune intenții. Am vrut să te denazific.

Hinze: Aha! Intenții bune! Ași fi fost de mult locotenent, dacă nu m-ai fi forțat să mă denazific. Am să te reclam că mi-ai adus prejudecii profesionale.

Kunze: Dar de unde puteam eu să știu că așa de repede...

Hinze: O secundă, nu-i așa că mi-ai spus în 32 „bătrîn nazist“?

Kunze: Dar, d-le sergent, asta e-o chestie veche...

Hinze: Hai cu mine la post.

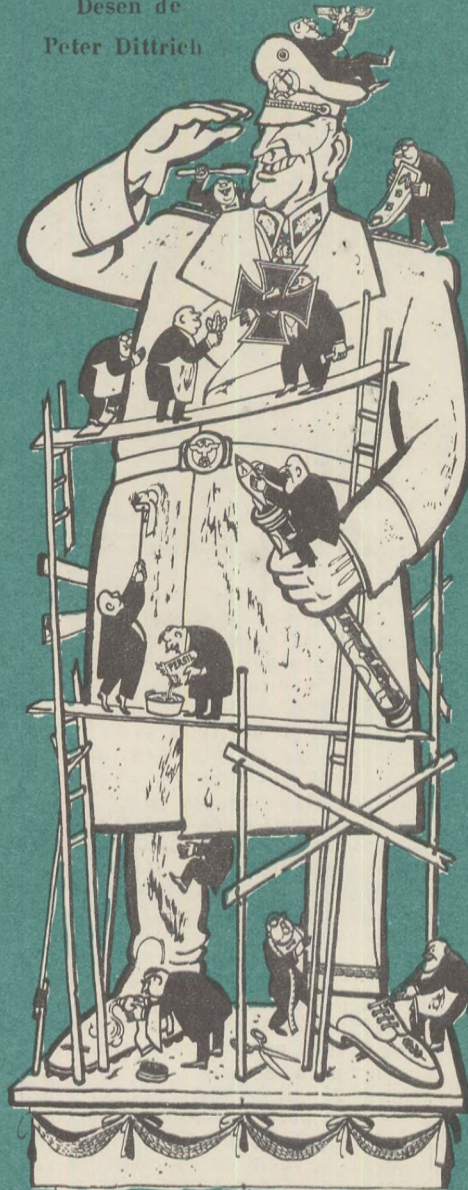
Kunze: Păi, stai că am făcut deja doi ani pentru asta.

Hinze: Hai cu mine la post, n-auzi? Acolo ai să depui mărturie că am fost un nazist bătrîn încă din 1932. Pe baza acestei mărturii voi putea ajunge locotenent, comisar, maior și atunci...

Kunze: Și atunci...

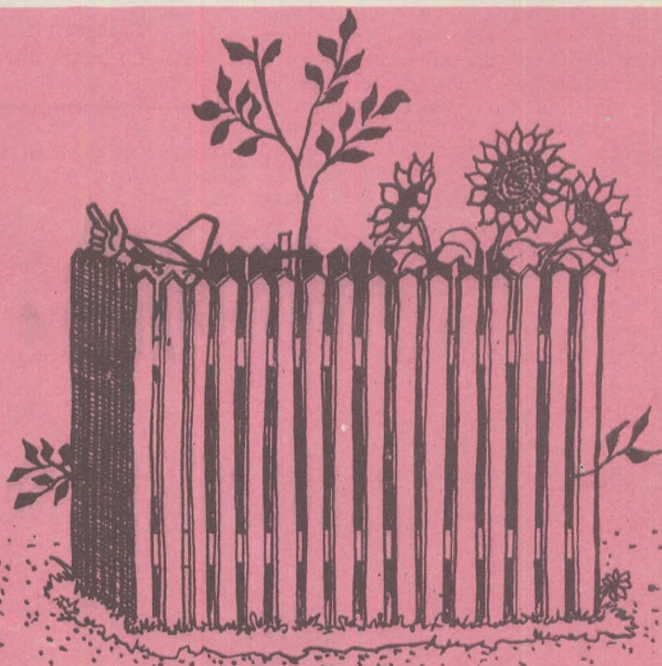
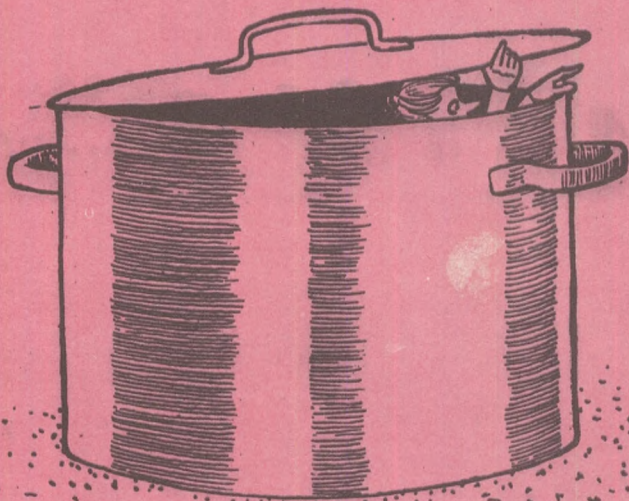
Hinze: (învrîtind bastonul): Atunci să vedem dacă mai ai curajul să-mi spui „bătrîn nazist“.

HANS RASCHER

REPARAȚIE GENERALĂ

Desen de Heinz Behling

— D-ta, cu orizontul dumitale, nici nu poți judeca bine acest lucru!

UMOR

DIN
întreprinderi

H. LERU

Tov. Tabără Emilia și Cristu Cristina de la I.I.S. „Producția”-București, unitatea B, din neatenție au țesut materiale cu defecte, pentru saltele.

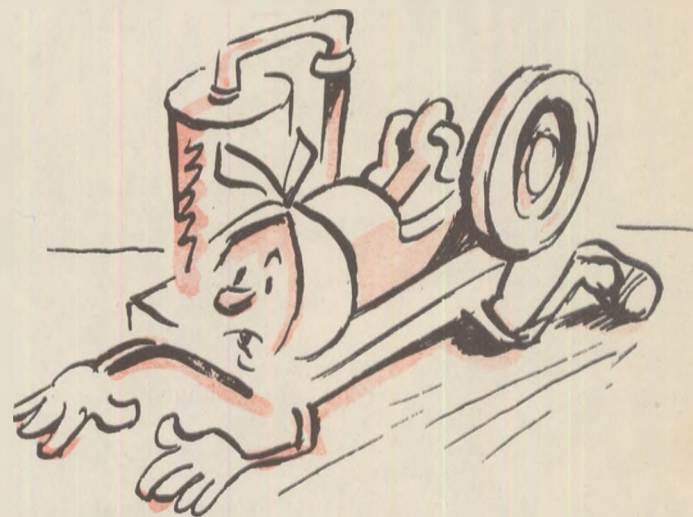
— Cu acest material clientul nu mai are nici o osteneală. Îl furnizăm gata rupt !...

Tov. Stan Ion și Ctrje Ioan de la fabrica de ptine „Pionierul”-București au dat pline sau prea coaptă, sau prea crudă.

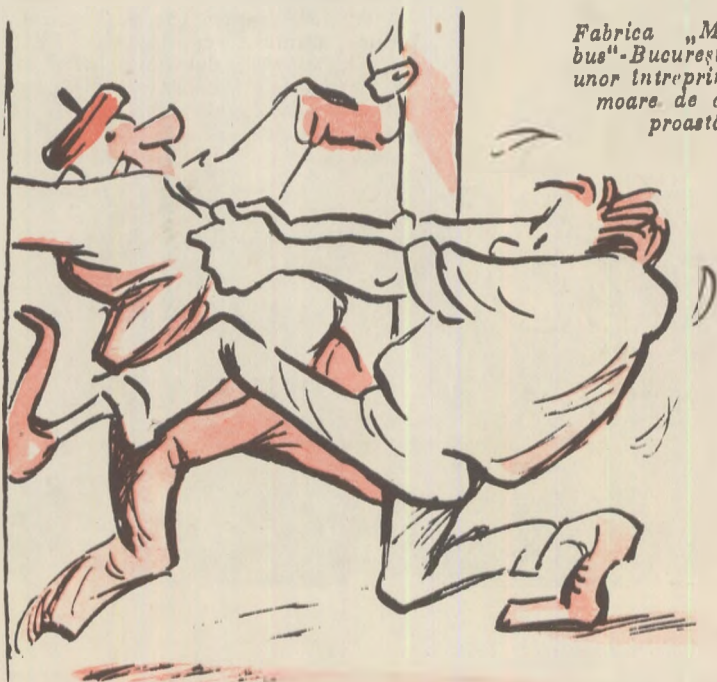
— Avem grijă de gustul clienților: unora le place mai prăjit, altora null !

Întreprinderea „Tehnofrig”-Cluj a reparat de nenumărate ori un compresor pentru întreprinderea „Antrefrig” din București, dar acesta tot defect a rămas.

— De-attea reparații, m-am stricat de tot !

Fabrica „Metaloglobus”-București a livrat unor întreprinderi fermoare de calitate proastă.

Nu se bat, îi ajută doar să deschidă fermoarul !

La Fabrica de tricotate „Bella Breiner”-București nu se înregistrează absențe nemotivate.

— Autorul care a scris piesa asta nu s-a inspirat, desigur, de la noi !

Eugen Taru

UNITATE DEPLINĂ ÎN „PIAȚA COMUNĂ”